

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Mgr. M. H.**, bývajúcej v N., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom so sídlom v Nitre, Farská 40, proti žalovaným **1/ Ing. J. K.**, bývajúcemu vo Z., **2/ J. Č.**, bývajúcemu vo Z. a **3/ M. B.**, bývajúcemu v S., v dovolacom konaní zastúpeným JUDr. Radkom Petruňom, advokátom, Advokátska kancelária ABELOVSKÝ-PETRUŇO so sídlom vo Zvolene, Tehelná 189, o **zaplatenie 106 791,73 € s príslušenstvom**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 9 C 70/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. februára 2013, sp. zn. 13 Co 233/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/, na účet ich zástupcu vedený vo VÚB, č. X., do troch dní náhradu trov dovolacieho konania v sume 1 159,61 €.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 29. mája 2012, č. k. 9 C 70/2011-342 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby žalovaným 1/ a 3/ bola uložená povinnosť zaplatiť jej spoločne a nerozdielne 106 791,73 € spolu s 9 %-ným úrokom z omeškania počítaným od 13. marca 2010 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ až 3/, na účet ich zástupcu, spoločne a nerozdielne do 15 dní od právoplatnosti rozsudku náhradu trov konania vo výške 13 222,53 € a tiež rozhodol, že žalobkyni sa nepriznáva náhrada trov konania. Súd prvého stupňa žalobu zamietol majúc za to, že žalobkyňa, ako bývalá spoločníčka obchodnej spoločnosti Mäspomix, s.r.o., nemá aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Vychádzal pritom z ustanovení § 135a ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), podľa ktorých aktívne legitimovaným domáhať sa náhrady škody je obchodná spoločnosť, ktorej sú žalovaní

konateľmi, nie však žalobkyňa, ktorej účasť v spoločnosti už zanikla. Aktívnu legitimáciu mala žalobkyňa do času zániku jej účasti v spoločnosti v zmysle § 122 ods. 3 ObchZ. Podľa súdu prvého stupňa žalobkyňa nesvedčí aktívna vecná legitimácia ani podľa § 135a ods. 5 ObchZ, keďže nie je veriteľom spoločnosti a spoločnosť Mäspomix, s.r.o. je „funkčnou spoločnosťou“. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa tiež uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani to, že by žalovaní, ako konatelia spoločnosti Mäspomix, s.r.o. spôsobili tejto spoločnosti škodu.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. februára 2013, sp. zn. 13 Co 233/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou bola žaloba zamietnutá a žalobkyňa nebolo priznané právo na náhradu trov konania. Zmenil ho v časti o povinnosti žalobkyne zaplatiť náhradu trov konania tak, že jej uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ až 3/, na účet ich zástupcu, spoločne a nerozdielne do 15 dní od právoplatnosti rozsudku sumu 2 044,- € „ako trovy právneho zastúpenia“ a sumu 6 407,50 € „ako iné trovy konania“. Žalobkyňa uložil aj povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ až 3/, na účet ich zástupcu, náhradu trov odvolacieho konania v sume 289,80 €. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a v podrobnostiach na neho poukázal. Dôvody svojho rozhodnutia doplnil citáciou ustanovení § 122 ods. 1, 2 a 3, § 133 ods. 1 a § 135a ObchZ. Po ich stručnom výklade a aplikácii na skutkové zistenia ustálil, že žalobkyňa, po tom, ako jej bola zrušená účasť v obchodnej spoločnosti, prestala byť hmotnoprávnou nositeľkou práv a povinností, a teda nie je aktívne legitimovaná na podanie žaloby. Vzhľadom na tento nedostatok aktívnej legitimácie odvolací súd nepovažoval za potrebné skúmať, či žalovaní, ako konatelia spoločnosti spôsobili jej škodu.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa podala dovolanie. Prípustnosť a dôvodnosť mimoriadneho opravného prostriedku žalobkyňa vyvodzuje z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Tvrdí, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k závažným pochybeniam, v dôsledku ktorých jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Predmetnú vadu vidí žalobkyňa v tom, že odvolací súd sa nevysporiadal so skutočnosťami a právnou argumentáciou uvádzanou v odvolaní a „de facto“ potvrdil stanovisko súdu prvého stupňa. Takýmto konaním jej bolo, okrem iného, zamedzený prístup k súdu, „keď súd namiesto skúmania skutkovej stránky veci sa zaoberal (zjavne mylne) nedostatkom [...] aktívnej legitimácie“. Odvolací súd svoje závery riadne neodôvodnil a tak jeho postupom došlo podľa žalobkyne k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces.

Žalovaní 1/, 2/ a 3/ navrhli dovolanie žalobkyne odmietnuť, pretože smeruje proti takému (potvrdzujúcemu) rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému ho zákon nepripúšťa. Uviedli, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté žalobkyňou tvrdenou vadou. Námietky nesprávneho právneho posúdenia veci a chýb pri zisťovaní skutkového stavu veci uplatnené žalobkyňou v dovolaní žalovaní nepovažujú za významné z hľadiska prípustnosti jej dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), splňajúca podmienku jej povinného zastúpenia v dovolacom konaní (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. februára 2013, sp. zn. 13 Co 233/2012 nie je prípustné. Vychádzal pritom z týchto zásad a ustanovení právnych predpisov:

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravným prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je „tretou inštanciou“, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [vid' § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (vid' § 237 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danom prípade dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo

v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolateľka existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľky je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v absencii dostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania .

Pokiaľ žalobkyňa namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa, treba prisvedčiť jej všeobecnej argumentácii, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Podľa dovolacieho súdu ale nemožno žalobkyni prisvedčiť, že bolo porušené jej právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia uzavrel, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a správne ho právne posúdil; preto v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, keďže je založené na rovnakých dôvodoch, aké uviedol vo svojom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, podajúc postačujúcu odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v tejto právnej veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy v merite veci rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené (či zjavne neudržateľné alebo arbitrárne) a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že žalobkyňa má odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú arbitrárnosť, porušenie princípu právnej istoty a zákazu retroaktivity.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňa netrpia nedostatkom riadneho odôvodnenia, ktoré by malo za následok vznik vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Z odôvodnenia dovolania žalobkyne vyplýva, že z určujúceho – obsahového – hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) ide z jej strany skôr o námietku inú, ktorú žalobkyňa uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

K systému dovolacích dôvodov treba ale dodať, že existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tiež nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie

odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu, len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (v prípadoch uvedených v § 238 ods. 4, 5 O.s.p.) a súčasne ak je dovolanie procesne prípustné (v prípadoch uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.), čo však nie je tento prípad. Z uvedeného (i pre toto dovolacie konanie) plynie, že v prípade procesne neprípustného dovolania dovolací súd nemá oprávnenie preskúmať dovolaťom uplatnené dovolacie dôvody založené v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Dovolaťkou uplatnený dovolací dôvod ohľadne správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dovolací súd nemôže podrobiť dovolaciemu prieskumu, za tohto stavu nie je umožnené zaoberať sa tým, či súd na vec aplikoval (ne)správne normy a či ich aj (ne)správne vykladal. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie, zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci (konkrétne v otázke aktívnej legitímácie žalobkyne) boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolaťkou vytýkané okolnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Žalobkyňa dovolaním výslovne napadla rozsudok odvolacieho súdu aj vo výrokoch o trovách prvostupňového a odvolacieho konania. Tieto výroky rozsudku odvolacieho súdu majú procesnú povahu uznesenia, i keď tieto výroky boli pojaté v rozsudku (§ 167 ods. 1 O.s.p., § 223 O.s.p.).

Dovolanie účastníka proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom

potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ustanovenia odsekov 1 a 2 ale neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Dovolaním napadnuté výroky rozhodnutia odvolacieho súdu sú rozhodnutiami o trovách konania, proti ktorému zákon dovolanie nepripúšťa (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je totiž konanie postihnuté procesnou vadou takejto povahy, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu uvedených väd konania dovolací súd nezistil.

Keďže prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobkyňa nebola v dovolacom konaní úspešná, preto právo na náhradu trov konania vzniklo žalovaným 1/, 2/ a 3/, ktorí v dovolacom konaní podali návrh na rozhodnutie o trovách tohto konania a požadovanú náhradu vyčíslil sumou 1 159,61 € za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu). Dovolací súd mal za to, že výška uplatnenej náhrady trov konania je správna. Vychádzal z § 10 ods. 1, § 13 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a žalovaným priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 1 159,61 € (odmena 958,53 € + režijný paušál 7,81 € + DPH 193,27 €). Priznanú náhradu trov dovolacieho konania je žalobkyňa povinná zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovaných do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3: 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. mája 2014

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková